

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3149/2022
14.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца ДОО „Екоградња – пројект С.Г.“ из Ковина, чији је пуномоћник Никола Мађинац адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8794/19 од 02.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 14.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8794/19 од 02.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 12856/18 од 02.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је тужена дискриминаторски поступала у поступку пред Привредним судом у Панчеву П 289/11, на начин наведен у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена на исплату накнаде штете у износу од 14.000,00 динара са законском затезном каматом од 05.04.2015. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тражено да се утврди да је ништав записник о рочишту за главну расправу од 20.09.2011. године и да су ништави сви правни послови – радње записничара АА, предузете на рочишту за главну расправу од 20.09.2011. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8794/19 од 02.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 12856/18 од 02.07.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом предвиђених разлога.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 1. и члана 408. ЗПП у вези са чланом 41. став 4. Закона о забрани дискриминације, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Тачни су наводи ревизије да првостепени суд није објавио своју пресуду на начин прописан члановима 352. и 353. ЗПП, али овај пропуст представља релативно битну повреду одредаба парничног поступка предвиђену чланом 374. став 1. тог Закона која не утиче на правилност донете пресуде. У таквој ситуацији суд је везан донетом пресудом од када је она отправљена, а према странкама пресуда делује од дана када им је достављена.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац пред Привредним судом у Панчеву води парницу против тужене Општине Ковин. У том поступку суд је, на предлог пуномоћника тужене од 19.09.2011. године и због оправдане спречености – болести поступајућег судије, одложио рочиште за главну расправу заказано за 20.09.2011. године. Тужилац је поднеском од 30.09.2011. године тражио да се, због изостанка пуномоћника тужене Општине са рочишта за главну расправу од 20.09.2011. године, донесе пресуда због изостанка.

Тужбом поднетом у овом спору тужилац тражи утврђење да је дискриминисан незаконитим и неправилним радом Привредног суда у Панчеву који о његовом тужбеном захтеву, који је предмет тог спора, није одлучио пресудом због изостанка, као и накнаду материјалне штете у висини износа који је, по уговору о делу од 05.04.2016. године, платио посленику за израду тужбе којом је покренуо овај поступак.

По налажењу ревизијског суда, код овако утврђеног чињеничног стања које се наводима ревизије не доводи у сумњу, нижестепени судови су правилном применом материјалног права закључили да нема дискриминације тужиоца.

Законом о забрани дискриминације („Службени гласник Републике Србије“ број 22/09), одређено је значење израза „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“, као и значење израза „лице“ и „свако“ (члан 2. став 1. и 2.). Према тој одредби, главно обележе дискриминације је неоправдано прављење разлике између лица с обзиром на неко њихово лично или претпостављено својство, а заштита од дискриминације пружа се и правном лицу које је регистровано, односно обавља делатност на територији Републике Србије.

У конкретном случају, тужилац није учинио вероватним да је поступање суда у спору који је покренуо против тужене Општине Ковин било дискриминаторско из разлога које наводи у тужби – због статуса тужиоца као привредног друштва у приватној својини, односно неког од личних својстава његовог оснивача (политичка припадност, стручна оспособљеност, имовно стање и слично). Поступањем Привредног суда у Панчеву који није одлучио о тужиочевом предлогу да се о његовом тужбеном захтеву одлучи пресудом због изостанка, није извршена дискриминација тужиоца по било ком основу, на посредан или непосредан начин, због чега се у овом

спору неосновано тражи судска заштита од дискриминације и накнада материјалне штете.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић